

H. B. Éva

Születésnapra

Kilencvenéves az alapítód, Bokor -
Meglépetés Neki ez a kis rímcsokor.
Ajándék, mellyel meglepem
e hideg téli reggelen.

Paptanárnak az Úr öt korán elhívta,
ha lányra mosolygott, azért meg se szidta.
(Legjobb nekem itt Vácott hallgatni Veled,
Istenem, hadd legyek egészen a Tied!)

Mire felszentelték, a Föld már rengett,
Gyűlöletről, s nem szeretetről zengett.
De mikor szétvált az Oltár meg a Trón,
Új világ nyílt ki: Eu-angelion.

S kezdte ő hirdetni ország-világnak,
A parasztfiúnak, s a polgárleánynak.
-Térjen meg a tőkés? Arra nem érek rá!
Magyarázta tettét rettegett ÁVÉHÁ.

Nem jött kötél, csak sokévi börtön.
(Majd odakinn időm másképp töltöm,
Népet eztán nem gyűjtök magam köré;
Balek már nem leszek én soha többé!)

Szabadult, s hajtotta az a szomjas lelke,
Jézusunk szavait ő ízekre szedte.
S csak ezekről beszélt (fontos mi lenne más?)
Így lett tavasz újra, a „másod-virágzás”.

Múltak az évek; nőtt Bokor és Karaj,
mekingott néha alattunk a talaj.
S ahogy lassan-lassan a diktatúra puhult,
Az elvtárs, meg az úr egyre jobban tunyult.

Később meg eljött a nagy-nagy módszer-váltás,
Biz' nem tudom, testvér; átok ez, vagy áldás.
Ne ezt firtasd Te sem; zsoltárt énekelj,
S ha gyermekhangon szól, rá Te így felelj:

„Az Úristen őriz engem,

mert az Ő országát zengem!"